

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 21Csp/53/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118203341
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2118203341.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcu: Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXXX/XX, G., zastúpený: Sidor a partneri, s. r. o., IČO: 52635970, Železničná 4/A, Hlohovec proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 1.209,72 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 218,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 218,32 eur od 11.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku sa žaloba zamieťa.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 12.04.2018, doručenu súdu dňa 16.04.2018, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.209,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur od 11.04.2018 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 11.12.2012 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len "úverová zmluva"), ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: Celková výška úveru 1.600 eur, Celková výška splátky 51,88 eur, Počet splátok 60, Ročná úroková sadzba 25,69 %, RPMN od 31,30 % do 32,80 %, Priemerná hodnota RPMN 19,37 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom 2.993,40 eur. Úverová zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzatvorenia Zmluvy (ďalej len "ZoSÚ") a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa ZoSÚ má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa ZoSÚ. Výška RPMN uvedená v úverovej zmluve nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) zákonným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne ust. § 9 ods. 2, písm. j) ZoSÚ. Výška RPMN musí byť v zmluve uvedená jednoznačne a nie v žalobcom určenom percentuálnom rozmedzí. Označenie RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice nespĺňa a z povahy veci (RPMN ako presný údaj o výške nákladov vzťahujúcich sa na úver v rámci jedného kalendárneho roku) ani nemôže spĺňať požiadavku presnosti a jednoznačnosti vyjadrenia RPMN. Takúto požiadavku by splnil len prípad, ak by bola výška RPMN v čase uzavretia úverovej zmluvy uvedená v zmluve presným a jednoznačným spôsobom (presnou hodnotou). Ide pritom o zmluvnú podmienku, ktorá je zákonom stanovená a nemožno ju naplniť takou úpravou, ktorá by vyvolávala pochybnosti v právach a povinnostiach slabšej zmluvnej strany (spotrebiteľa). Ak aj bolo v Zmluve

dohodnuté, že presná výška RPMN bude klientovi oznámená po poskytnutí úveru (t.j. po uzatvorení zmluvy), opätovne ide o porušenie ZoSÚ; takáto úprava totiž už nevie spätne napraviť nedostatok už podpísanej úverovej zmluvy (v ktorej tento údaj nebol uvedený jednoznačne a teda sa spotrebiteľ v čase jej podpisu nevedel oboznámiť s jej presnou výškou) a okrem toho je zmluvnou klauzulou, ktorá je v danom zmluvnom vzťahu vynútená a zakomponovaná do spotrebiteľskej zmluvy tak, že spotrebiteľ daný dokument (vyhotovený vo formulárovej podobe) musí prijať ako celok, ak chce úver získať. Žalobca poukázal na mnohé rozhodnutia krajských súdov, kde súdy konštatovali nezákonnosť podmienok uvedených v zmluvách uzatváraných zo strany žalovaného. Vzhľadom na uvedené sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov.

2. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že v zmluve bola nesprávne uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom a neplatne uzatvorené poistenie. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, náležitosťou zmluvy musí byť údaj aj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy. Pri vynásobení počtu splátok 60 x 51,88 eur je zrejmé, že žalobca mal zaplatiť celkovú čiastku 3.112,80 eur, pričom žalovaný v úverovej zmluve udáva celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom 2.993,40 eur. Tento rozdiel vyplýva z toho, že v žalovanom uvádzanej celkovej splatnej čiastke nie je zahrnutá časť splátky, ktorá predstavuje poisťné, ako úhradu za poistenie v sume 1,99 eur mesačne (čo predstavuje 3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia) označené ako dobrovoľné poistenie Balíček Plus. Žalovaný jednostranne nanútil žalobcovi poistenie, pričom zo zmluvy je zrejmé, že jednak žalobca nemal možnosť odmietnuť poistenie, rovnako voľba poistenia je vopred vpísaná do žalovaným pripravenej formulárovej zmluvy. Celková suma poisťného vzhľadom k počtu splátok 60 x 1,99 eur predstavuje 119,40 eur, ktoré žalovaný zinkasoval od žalobcu za službu, resp. poistenie z poisťnej zmluvy, ktorá nebola riadne uzatvorená. Celková suma splatná spotrebiteľom tak predstavuje sumu 3.112,80 eur a nie 2.993,40 eur. Poistenie upravené v zmluve je neplatne dohodnuté z dôvodu, že nespĺňa ani základné požiadavky v zmysle právnej úpravy, ktorých splnenie je potrebné za účelom vzniku platného záväzkového vzťahu - poisťnej zmluvy. Uvedené konštatovali aj okresné súdy, na rozhodnutia ktorých žalobca poukázal. Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.02.2014 sp. zn. 23Co/158/2013-57. Rovnako aj v prípade doby trvania zmluvy zákonodarca celkom jednoznačne zakotvil, že v prípade jej absencie sa úverová zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ bezúročný a bez poplatkov. Žalobca sa zrejme nesúladi Zmluvy so ZoSÚ pokúsil so žalovaným riešiť prostredníctvom právneho zástupcu mimosúdnou cestou. Žalovaný bol predsporovou výzvou zo dňa 05.04.2018 upozornený na nedostatky a zrejme rozpory Zmluvy so zákonom. Žalovaný do dňa podania žalobného návrhu na predsporovú výzvu nereagoval, čím vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnou cestou. Preto žalobca v záujme ochrany svojich práv je nútený pristúpiť k tejto žalobe. Žalobca do dňa podania žaloby uhradil na predmetnú zmluvu sumu 2.809,72 eur. Preplatok (rozdiel medzi sumou splatenou žalobcom t.j. 2.809,72 eur a sumou poskytnutou žalovaným t.j. 1.600 eur = 1.209,72 eur) vo výške 1.209,72 eur tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu v celkovej výške 1.209,72 eur. Žalobca požaduje vrátiť preplatok späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur odo dňa 11.04.2018 (uvedeným dňom sa žalovaný dostal do omeškania v dôsledku uplynutia lehoty uvedenej v predsporovej výzve zo dňa 05.04.2018). Žalobca ako dôkazy označil a predložil Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX, Predsporovú výzvu zo dňa 05.04.2018, zaslaný mail s predsporovou výzvou do spoločnosti, šekové poukážky, výpis z účtu žalobcu o úhradách splátok.

3. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 21Csp/53/2018-28 zo dňa 26.07.2018, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s odôvodnením.

4. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že žalobu žiada ako nedôvodnú zamietnuť. Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť

získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Žalovaný je presvedčený, že z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami. Zmluvné strany sa na základe úverovej zmluvy dohodli na bežných mesačných splátkach vo výške 51,88 eur. Žalobca teda uhrádzal jednotlivé mesačné splátky na základe platne uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalovaný poukazuje na to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia, a to: a) získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného - žalovaný prijatím splátok uhrádzaných žalobcom len rešpektoval a dodržiaval zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou, keď prijímal plnenie, na ktoré mal v zmysle úverovej zmluvy riadny nárok. (Podľa § 566 Občianskeho zákonníka, veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.) b) protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia - žalovaný prijímal platby žalobcu oprávnene a v súlade so zákonom, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, c) majetková ujma, ktorá postihuje žalobcu - riadnym plnením splátok žalovanému nemohla vzniknúť žiadna majetková ujma, nakoľko žalobca sa podpísaním úverovej zmluvy slobodne zaviazal k povinnosti platiť žalovanému sumu 115,94 eur mesačne. d) príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovaným a majetkovou ujmom žalobcu - nakoľko nedošlo k protiprávnemu získaniu bezdôvodného obohatenia ani k majetkovej ujme na strane žalobcu, uvedený predpoklad nemôže byť naplnený. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia je potrebné, aby žalobca preukázal, že medzi nim a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že mu vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že žalobca uvedené skutočnosti nepreukázal, preto žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Žalovaný je presvedčený o tom, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo 1) ani k plneniu bez právneho dôvodu - žalobca plnil na základe úverovej zmluvy, ktorá je riadnym právnym dôvodom, 2) ani plnením z neplatného právneho úkonu - úverová zmluva nebola súdom vyhlásená za neplatnú, 3) ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol - úverová zmluva nebola v čase plnenia súdom vyhlásená za bezúčinnú a ani bez poplatkov. Žalovaný sa bráni aj námietkou premlčania.

5. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvý krát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje znalosť právneho posúdenia veci. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou dňa 16.07.2015, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.07.2017 premlčaný. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Samotný ZoSÚ nestanovuje v úprave § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Rozhodovacia prax jednotlivých súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalobcovi ako klientovi zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotný žalobca ako klient súhlasil. Výpočet RPMN použitý žalovaným je správny a vyplývajúci z príslušného vzorca uvedeného v prílohe ZoSÚ. Nakoľko medzi zaslaním úverovej zmluvy na podpis klientovi a dorúčením podpísaného vyhotovenia späť do spoločnosti uplynie niekoľko dní, žalovaný mal záujem poskytnúť žalobcovi korektne presnú a reálnu hodnotu RPMN, pričom po zaslaní finančných prostriedkov bola klientovi presná hodnota RPMN oznámená. Žalovaný poukázal na rozhodnutie okresných, krajských súdov a najvyššieho súdu. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybné možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Názor žalovaného je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/2015. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Žalovaný poukázal na ďalšie rozhodnutia okresných súdov. Nakoľko zmluva obsahuje všetky náležitosti, nie je možné určiť, že je bez poplatkov a úrokov. V úverovej

zmluve je poistenie uvedené ako "Poistenie výdavkov (dobrovoľné). Je pravdou, že typy poistenia sú na úverovej zmluve predtlačené - bod. 59. Balíček Plus a bod 60. Balíček Premium, pri každom je však voľné políčko, ktoré sa označí krížikom až po dohode s klientom a v prípade, že si niektorú z ponúkaných variant poistenia zvolí. V danom prípade si klient zvolil balíček Plus, spoplatnený sumou 1,99 eur zahrnutou v splátke. Žalovaný preto odmieta tvrdenia žalobcu o podmienení uzatvorenia úverovej zmluvy dojednaním poisťného, ktoré mu malo byť jednostranne nanútené. Dojednané poistenie preto nebolo potrebné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Žalovaný má za to, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu, neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

6. Žalobca v replike uviedol, že pokiaľ súd posúdi zmluvu ako bezúročnú a bezpoplatkov v dôsledku neurčitosti, resp. vadnosti niektorej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pôjde o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia z (čiastočne) neplatného právneho úkonu. Žalovaný vo svojom podaní (všeobecne) popiera všetky tvrdenia súvisiace s údajnou neplatnosťou alebo údajnou bezúročnosťou alebo bez poplatkovosťou Zmluvy. Samotná táto skutočnosť naznačuje tomu, že námietka premlčania je absolútne nedôvodná, pretože ak žalovaný tvrdí, že jeho zmluvy sú v súlade so zákonom a neobsahujú žiadne neprijateľné podmienky, nemožno o bezdôvodnom obohatení vôbec hovoriť, pretože by podľa žalovaného nemal vôbec na neho vzniknúť nárok (keďže by zmluva nemala byť bezúročná, nemohol sa žalobca bezdôvodne obohatiť). V tejto súvislosti si treba uvedomiť, že pokiaľ žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov považuje svoje zmluvy, ktoré sám vytváral, za súladné so zákonom, nie je možné, aby spotrebiteľ mal vedomosť o tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, čo je okolnosťou podstatnou na vznik bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.09.2011 a uviedol, že rozhodujúcim okamihom pre vznik subjektívnej vedomosti je kedy žalobca zistil, že na zmluvu platiť nemal, nie že plnil. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Je na žalovanom, ako v spore preukáže, že žalobca už v čase podpísania zmluvy (resp. zaplataenia poslednej splátky) vedel, že zmluva je v rozpore so zákonom (pričom túto skutočnosť sám žalovaný vyvracia, keď považuje zmluvu za súladnú so zákonom), ako preukáže, že žalobca mal vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Tieto tvrdenia žalovaného žalobca popiera, žalobca v žalovaným deklarovanom čase nemal vedomosť o bezúročnosti zmluvy z nasledujúcich dôvodov: sám žalovaný neuznáva argumentáciu žalobcu, že by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, preto neexistuje racionálny argument, prečo by mal spotrebiteľ mať o bezúročnosti vedomosť, je v rozpore so zdravým uvažovaním, aby akákoľvek osoba vstupovala a plnila v právnom vzťahu, o ktorom vie, že je v rozpore so zákonom a v tomto zotrvala do splatenia všetkých záväzkov, čím by dobrovoľne znižovala svoj životný štandard, tým, že žalobca plnil svoje povinnosti zo zmluvy a uhradil všetky splátky znamená, že považoval zmluvu za súladnú so zákonom o vzniku bezdôvodného nemal vedomosť. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania premlčania nároku. Námietka premlčania je tak len formálna, žalovaný nepredložil jedinú dôkaz o vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia a ani neoznačil dôkaz na podporu svojich tvrdení. ZoSÚ nielenže vyžaduje jediné číslo ako údaj o celkových nákladoch v percentuálnom vyjadrení, dokonca rieši zaokrúhľovanie na jedno desatinné miesto. Žalovaný mal poskytnúť tento údaj pred a pri uzatvorení zmluvy, nie dodatočne zasielať informácie o RPMN, ktoré tvrdenie ani nepodporil dôkazom. Neurčitosť niektorej náležitosti má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala. Z tvrdenia žalovaného ďalej nie je zjavné, aké objektívne zistiteľné kritéria na zistenie doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru mal na mysli. Pre spotrebiteľa nie je možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru, resp. doby trvania úveru. Konečná splatnosť musí byť presne datovaná, teda uvedená presným konkrétnym dátumom a to tak, aby si sám spotrebiteľ nemusel matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti úveru. Spôsob vyjadrenia v zmluve nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v zákone. Text za bodom 53 je vyhotovený podstatne menším písmom, ako predchádzajúci text a je situovaný pod čiarou za časťou o obsahových náležitostiach zmluvy. Termín konečnej splatnosti i termín prvej splátky bol viazaný len na vôľu žalovaného, kedy prostriedky poskytne. Tento údaj nebol známy v čase, keď žalobca poskytoval zmluvu, preto nebola splnená požiadavka informovanosti spotrebiteľa. Termín konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy v zmluve úplne absentuje. Žalovaný nepredložil žiadnu poisťnú zmluvu, ktorá by spĺňala obligatórne náležitosti poisťnej zmluvy vrátane písomnej formy. Žalovaný elektronicky vyplnil v zmluve označenie týkajúce sa poistenia, žalobca mal podpisom zmluvy súčasne súhlasiť, aby bol poistený. Žalobca zároveň poukázal na množstvo rozhodnutí okresných a krajských súdov.

7. Žalovaný v duplike uviedol, že poukazuje na nevyhnutnosť výkladu § 9 ods. 2 ZoSÚ v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1.600 eur splátkou splatnou dňa 16.07.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.07.2017 premlčaný.

8. Okresný súd Trnava vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 21Csp/53/2018-63 zo dňa 31.01.2019 tak, že I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.209,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.209,72 eur od 11.04.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie v ktorom uviedol, že v konaní pred prvostupňovým súdom vzniesol námietku premlčania na žalobcom uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia, na ktorú prvostupňový súd neprihliadol. Žalovaný zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu a zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Prvostupňový súd len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Dátum čerpania úveru pri uzatváraní úverovej zmluvy teda nebol úplne jasný, bol obmedzený lehotou poskytnutou na komplementáciu zmluvy a overenie údajov uvádzaných klientom. Žalovaným žalobcovi pre vrátenie podpísanej zmluvy. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania. Tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré žalovaný ako veriteľ z dôvodu proklientského prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 31,3% do 32,8%. Žalobca čerpal úver na základe podmienok stanovených v úverovej zmluve t.j. najmä: s pevne stanovenou výškou mesačnej splátky 51,88 eur, s presne stanoveným počtom pravidelných mesačných anuitných splátok 60, s pevne danou celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2.993,40 eur, so splatnosťou splátok vždy k 15. dňu v mesiaci, interval prvej splátky (t.j. interval medzi uzatvorením zmluvy a splatnosťou prvej, splátky) môže byť väčší, ale aj menší ako sú intervaly medzi nasledujúcimi mesačnými splátkami. ZoSÚ vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia ZoSÚ. Žalovaný má za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobcovi umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu, preto nemôže ísť o ten istý prípad ako je uvedenie nesprávneho údaj v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. Žalovaný poukázal na uznesenie Súdneho dvora EÚ zo dňa 16.11.2010 vo veci C-76/10. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 31,3 % do 32,8 % je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, preto nie je správne a korektné sankcionovať ju bezúročnosťou a bez poplatkovosťou. V danom prípade mal spotrebiteľ - žalobca v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je najmenej vo výške 31,3% a najviac vo výške 32,8%, t.j. v rozmedzí maximálne 1,5 %. Na základe uvedeného mal možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o úvere s RPMN vo výške maximálne 32,8% uzatvorí, alebo nie. Uvedené rozpätie, žiadnym spôsobom žalobcu nezavádza. Navyše suma, ktorú žalobca celkom zaplatí, bola v zmluve uvedená presnou sumou ako celková čiastka splatná spotrebiteľom, a teda žalobca mal k dispozícii súhrn informácií, na základe ktorých sa mohol kvalifikovane rozhodnúť. Žalovaný preto považuje takto uvedenú hodnotu RPMN za dostatočne určitú, ktorá poskytla žalobcovi kvalifikované a objektívne porovnanie úrovne jednotlivých spotrebiteľských

úverov ponúkaných na trhu. Naopak, pokiaľ by v uvedenom prípade žalovaný stanovil hodnotu RPMN jedným konkrétnym číslom, zastáva názor, že táto hodnota by vzhľadom na neznámy dátum čerpania finančných prostriedkov v čase spisovania úverovej zmluvy nemusela byť pravdivá, čím by došlo k nežiaducemu zavádzaniu žalobcu ohľadne výhodnosti úveru. Uvedenie hodnoty RPMN v rozmedzí od - do predstavuje len korektný a najtransparentnejší prístup ku klientovi a jeho informovanosti. Žalovaný v súvislosti s náležitosťou RPMN uvedenou v úverovej zmluve v rozpätí od - do dáva do pozornosti aj skutočnosť, že Krajským súdom v Trnave v rámci konania vedeného pod sp.zn.26Co/78/2018 mala byť predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EÚ v znení, či čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom, pričom rozhodnutie Súdneho dvora bude aplikovateľné aj na prípad tejto žalovanej úverovej zmluvy.

10. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením ZoSÚ v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy a v súlade so znením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo je potvrdené aj v zmysle vyššie uvedeného Rozsudku. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017. Žalovaný preto považuje za nevyhnutné vykladať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) neskôr I) ZoSÚ v súlade s výkladom Najvyššieho súdu SR v spojení s eurokonformným výkladom. V úverovej zmluve je podľa žalovaného uvedená tak doba trvania zmluvy ako aj termín konečnej splatnosti. Doba trvania je stanovená počtom splátok - 60 mesačných splátok. Z čoho musí byť aj priemernému spotrebiteľovi s ukončeným základným vzdelaním nepochybne zrejmé a jasné, že zmluva bude trvať 60 mesiacov, doba trvania je teda jednoznačne stanovená. Z dátumu konečnej splatnosti uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi taktiež jednoznačne zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto má žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). ZoSÚ v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná.

11. Žalovaný sa opakovane podporne bráni voči uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia námietkou premlčania v zmysle § 100 ods. 1 v spojení s ods. 2 Občianskeho zákonníka o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať (obdobne NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017). Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1.600 eur splátkou splatnou dňa 16.07.2015. S ohľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 16.07.2017 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. (žaloba bola podaná dňa 16.04.2018). Pri určení počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej lehoty žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/216/2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/315/2017. Žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným vystupoval ako spotrebiteľ - teda slabšia strana. Postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na platné právo. U spotrebiteľa ako subjektu týchto vzťahov sa vychádza z definície priemerného spotrebiteľa, teda spotrebiteľa, ktorý má primerané množstvo informácií a je v rozumnej miere pozorný a obozretný, a to s ohľadom na jeho sociálne a kultúrne faktory a jazykové schopnosti. Od spotrebiteľa sa teda vyžaduje určitá miera pozornosti, ktorá má svoj obraz napríklad v tom, že spotrebiteľ musí vykonať určité kontrolné zisťovania, aký tovar vlastne kupuje, alebo akú zmluvu uzatvára. Európsky súdny dvor dokonca deklaroval, že sa celkovo vychádza z takého spotrebiteľa, ktorého inteligenčný kvocient nie je na hranici demencie, ale ktorý je schopný sa slobodne rozhodnúť (C-315/92). Súd tiež uvádza, že pri hľadisku priemerného spotrebiteľa je nutné vychádzať z konkrétneho typu vzťahu, na ktorý sa aplikuje. Z uvedených dôvodov preto žalovaný navrhuje, aby Krajský súd prihládol na nevyhnutnosť eurokonformného výkladu právnych noriem, na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

12. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný v odvolaní označil vzorec pre výpočet RPMN s argumentáciou o tom, že by mala byť spotrebiteľovi zrejmá hodnota RPMN, žalovaný však sám správnu, jednoznačnú hodnotu neuvádza a súčasne rozporuje internetové kalkulačky pre výpočet RPMN. Žalovaný nijako neoznačil dátum čerpania úveru, pričom ako odborne spôsobilá osoba, ktorá svoj úverový produkt spotrebiteľovi ponúkla, nepochybne pozná všetky parametre produktu v čase, keď spotrebiteľ k ponuke pristupoval. Už v predzmluvnej fáze je povinnosťou veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom, ktoré si spotrebiteľ môže vopred posúdiť, a to v záujme čo najväčšej transparentnosti a pre spotrebiteľa jednoduchšej porovnateľnosti rôznych ponúk úverov; Smernica 2008/48/ES a rovnako ZoSÚ ukladá veriteľovi povinnosť, aby prostredníctvom formulára poskytol v dostatočnom časovom predstihu opis hlavných vlastností úverového produktu spolu s dobou, počas ktorej je veriteľ viazaný informáciami poskytovanými pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dobu viazanosti je potrebné uviesť konkrétnou dátumovou špecifikáciou a tiež s poukazom to, akým spôsobom a kedy dostane peniaze. RPMN pre spotrebiteľa jednoznačne predstavuje jeden z najdôležitejších údajov, pretože znamená pre spotrebiteľa možnosť jednoduchým porovnaním spotrebiteľských úverov zistiť ich výhodnosť a skutočnú cenu spotrebiteľského úveru (resp. náklady spojené s úverom pre spotrebiteľa). Najvýhodnejší je ten spotrebiteľský úver, ktorý má najnižšiu hodnotu RPMN (pri porovnateľných parametroch úveru). Smernica 2008/48/ES kladie na zmluvu o úvere požiadavku, aby táto zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovala všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. Samotným zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je pritom dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy, resp. aj pred a preto i výklad a aplikácia ustanovení ZSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. ZoSÚ jasne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať RPMN vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere na ročnej báze, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet RPMN t.j. hodnoty, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN. Obligatórna požiadavka na uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN vyplýva aj zo smernice 2008/48/ES, konkrétne z jej článku 10 ods. 2 písm. g). Povinné uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje spotrebiteľovi zistiť, na základe čoho dospel veriteľ k výsledku o konečnej výške RPMN, nepostačuje dokonca ani len uvedenie správnej výšky RPMN. Vstupnými parametrami pre výpočet RPMN sú celková výška úveru (istina), okamih poskytnutia úveru resp. jeho čerpanie, doba splácania, úroková sadzba, výška, počet a interval splátok, dodatočné počiatočné náklady a počet dní, dokedy je potrebné daný poplatok uhradiť od poskytnutia. Výsledkom výpočtu RPMN by malo byť vždy jedno číslo, ktoré je kladným riešením rovnice, pretože spotrebiteľ vždy zaplatí viac peňažných prostriedkov ako čerpá, pričom za správne je potrebné považovať to, ktoré je väčšie alebo rovné úrokovej sadzbe (úroková sadzba spotrebiteľského úveru zohľadňujúca výšku výpožičnej úrokovej sadzby a frekvencie splácania) a logicky zodpovedá i výške a dobe splatnosti ďalších poplatkov. S poukazom na poznámku pod písm. d) ZSÚ v prílohe č. 2, výsledok výpočtu (RPMN) sa vyjadruje s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Ak sa hodnota číslice na nasledujúcom desatinnom mieste rovná alebo je väčšia ako 5, číslica na danom desatinnom mieste sa zvýši o jeden. Smernica zhodne zo ZoSÚ nie len že vyžaduje jediné číslo, ako údaj o celkových nákladoch v percentuálnom vyjadrení, dokonca európsky zákonodarca zašiel v úprave tak ďaleko, že považuje za potrebné vyriešiť zaokrúhľovanie na jedno desatinné miesto (teda, aby bol splnený cieľ právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa a spotrebiteľ bol riadne informovaný o obsahu svojho záväzku už pri podpise Zmluvy. ZoSÚ požaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť konkrétnu a presnú výšku RPMN.

13. ZoSÚ zároveň vyžaduje ustálenie ďalších podstatných náležitostí zmluvy, akou je napríklad konečná splatnosť, výška splátok istiny, poplatkov a iných plnení. Uvedené tvorí ucelený komplex informácií, s prihliadnutím na ktoré spotrebiteľ prijíma úverové rozhodnutie a vstupuje do kontraktačného procesu. Práve z tohto dôvodu (a hroziaceho rizika v prípade porušenia povinností zo strany podnikateľa) zákonodarca absenciu zásadných zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Inštitút bol zavedený do právneho poriadku SR za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy medzi zmluvnými stranami, teda preto aby bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel posúdiť všetky dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy (v prípade porušenia povinností zo strany podnikateľa je tento sankcionovaný priamo zo zákona). Zo znenia právnej úpravy, ale aj zo základnej logiky vyplýva, že nestačí do zmluvy uviesť akýkoľvek údaj, aby požiadavka ZoSÚ bola formálne naplnená. Totiž aj vyjadrenie zákonnej náležitosti, ktoré je zmätočné, nesprávne, neurčité,

prípadne vzájomne si odporujúce, musí spôsobovať neplatnosť takého dojednania (resp. nenaplnenie zákonných požiadaviek zo strany podnikateľa) o tej ktorej podstatnej náležitosti a v konečnom dôsledku posúdenie takéhoto stavu ako absencie zákonnej náležitosti. Neurčitost' niektorej zo zákonných náležitostí má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala (iný výklad pritom ani nemôže pripadať do úvahy, keďže by spôsoboval fakticky nepoužiteľnosť celej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa v rámci spotrebiteľských úverov). Aj pri absencii výslovnej úpravy v ZoSÚ by také dojednanie spôsobovalo neplatnosť tejto časti zmluvy v zmysle ustanovení § 37 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka. RPMN vyjadrená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v rozmedzí „od-do“ je neurčitá a nezrozumiteľná, a preto je uvedená časť zmluvy v zmysle (§ 41 OZ) neplatná; resp. nie je ani nemôže byť uvedením zákonnej náležitosti zmluvy takýmto spôsobom naplnená povinnosť podnikateľa v zmysle ZoSÚ. V danom prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o RPMN (resp. obsahuje tento údaj nezákonným spôsobom), potom by sa na takúto zmluvu mala uplatniť sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okrem sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti vyplývajúcej z ustanovení ZoSÚ ide tiež zo strany podnikateľa o klamlivú obchodnú prax v zmysle ust. § 8 ZoSÚ; v zmysle tohto zákona pritom postačuje len možnosť, aby bol spotrebiteľ uvedený do omylu o cene alebo spôsobe výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody. Slovenská rozhodovacia prax takéto praktiky spája s omylom v podstatnej veci (viď napríklad rozsudok NS SR 1Sžo 106/2007). Žalovaný ani v odvolacom konaní riadne neoznačil dátum poskytnutia úveru, čo bola fakticky aj podmienka v Zmluve od ktorej sa odvíjal i začiatok počítania dní splatnosti prvej splátky a napokon i poslednej. Vzhľadom k tomu, že poskytnutie úveru bolo viazané na vôľu žalovaného, ktorý neoznačil riadny dátum, od ktorého by lehoty a doba začali plynúť, potom nemožno od spotrebiteľa ani spravodlivo vyžadovať, aby si rôznymi komplikovanými matematickými operáciami odvodzoval jednotlivé údaje Zmluvy. Pokiaľ žalovaný uvádza, že rozpätie RPMN predstavovalo „maximálne 1,5%“ s tým, že žalobca nebol informačne zavádzaný, je potrebné uviesť, že akékoľvek rozpätie skrýva v sebe náklady spotrebiteľa na úver, ktoré sú netransparentné; je pritom bez právneho významu, či ide o rozdiel nepatrný alebo nie. V tejto súvislosti je potrebné upozorniť na to, že ide o úverový produkt uzatváraný podnikateľom so spotrebiteľmi vo veľkom rozsahu, a teda aj nepatrná odchýlka v prípade tisícok úverov pre podnikateľa znamená podstatné finančné prilepšenie (získané v rozpore so zákonom). Napokon možno uzavrieť, že Krajský súd Trnava v konaní pod sp. zn. 26Co/78/2018 predložil SD EÚ prejudiciálnu otázku v znení, či čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Je však potrebné dodať v tejto súvislosti i to, že Krajský súd neprijal argumentáciu žalovanej o tom, že okolnosť, že dátum čerpania úveru nie je jasný, ešte neznamená, že netreba uviesť jednu hodnotu RPMN.

14. Rovnako údaj o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom bol v Zmluve uvedený nesprávne, z dôvodu pred formulovaného poplatku za vedenie úverového účtu (čo je nie len neprijateľnou zmluvnou podmienkou, poplatok bol v roku 2013 zákonodarcom zakázaný), a teda spotrebiteľ bol v otázke nákladov uvedený do omylu bez ohľadu na to, ako SD EÚ uvedenú otázku bude vykladať. Zmluva trpela mnohými vadami nie len absenciou RPMN. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarcu v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a žalobca nenachádza dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný. Špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítavať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. ZoSÚ v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. V každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny,

ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade zmluva o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu obsahovala len výšku, počet a termíny anuitnej splátky, a to v sume 51,88 Eur v počte 60 splátok. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015. Žalobca rovnako poukazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove v zmysle obsahu ktorého, ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015). Žalobca sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí pod sp. zn. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018, a v ktorom sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov. Záverom odvolací súd dodal, že uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018 bola podaná prejudiciálna otázka v reakcii na rozsudok C-42/15. Na základe uvedeného má žalobca za to, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť uviesť vo formulárovej Zmluve údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný tvrdí, že uvedením údajov v Zmluve o tom, že doba trvania Zmluvy a termín konečnej splatnosti je vymedzená počtom mesiacov 60, čím má byť priemernému spotrebiteľovi zrejmé a jednoznačne jasné kedy má nastáť konečná splatnosť úveru. Žalovaný v priebehu celého konania nie len že neuviedol konkrétnym dátumom, kedy mala nastáť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, rovnako neuviedol ani základný údaj o poskytnutí sumy úveru, ktorý bol kľúčový v zmysle počiatku plynutia lehoty splátok. Pokiaľ žalovaný označil termín „priemerného spotrebiteľa“ je potrebné uviesť predovšetkým to, že aj keby sme pojem mali aplikovať na uvedený prípad, žiadny právny predpis ani na vnútroštátnej ani únijnej úrovni nedefinuje resp. bližšie nešpecifikuje, kritéria „priemerného spotrebiteľa pri poskytovaní finančných služieb“. Totiž je zrejmé, že oblasť ochrany spotrebiteľa je široká s osobitými aspektmi, ktorá je zjavná i aplikáciou predpisu na konkrétny spotrebiteľsko dodávateľský vzťah. Inak povedané, iné kritériá by mal spĺňať priemerný spotrebiteľ pri kúpe bežného tovaru v bežnom živote a iné priemerný spotrebiteľ pri využívaní finančných služieb, kde dôležitú zohráva úroveň právneho vedomia spotrebiteľa a jeho finančná gramotnosť. Zo Zmluvy je zrejmé len to, že bolo na ľubovôli žalovaného, ku ktorému dňu úver poskytne. V čase podpisu Zmluvy žalobca disponoval iba údajmi uvedenými v tejto Zmluve, z ktorej však nie je možné zistiť korektný údaj o tom, kedy bude úver poskytnutý, na ktorý dátum (poskytnutia) sa viaže nezrozumiteľne a ťažkopádne formulované znenie o splatnosti prvej splátky. V Zmluve strán sporu nie je vôbec spomenutá doba trvania Zmluvy. Spôsob vyjadrenia termínu konečnej splatnosti v Zmluve, nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ.

16. Významom uvedeného ustanovenia (aj podľa dôvodovej správy) je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti (splácať istinu, úroky, poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú: dátum poskytnutia úveru, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údaj, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ teda Zmluva údaj o konečnej splatnosti neobsahuje, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť apelovaním na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa, ktorá by viedla k určeniu splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných, v zmluve dostupných údajov. V Zmluve je uvedené znenie: prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, a pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka, ktoré je nezrozumiteľné a ťažkopádne. Je zrejmé, že termín konečnej splatnosti i termín prvej splátky bol viazaný len na vôľu žalovaného, kedy prostriedky poskytne. Tento údaj nebol známy v čase keď žalobca podpisoval Zmluvu, preto nebola splnená požiadavka informovanosti

spotrebiteľa. Je zrejme, že termín konečnej splatnosti a doba trvania Zmluvy v Zmluve úplne absentuje a nie je možné zo Zmluvy uvedené ani zistiť. Nie je konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby spotrebiteľ musel zo zmluvy vyvodzovať odpočtom počtu mesiacov viažucim sa na poskytnutie úveru, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým dňom a aká je doba trvania zmluvy. Žalobca poukázal i na rozhodovaciu prax. S poukazom na vyššie uvedené je zrejme, že v zmluve zjavne nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal dostatočné informácie na kvalifikované rozhodnutie. Neuvedenie tejto zákonnej náležitosti môže do značnej miery narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa. Uvedené potvrdzuje aj vyššie uvedená rozhodovacia prax slovenských súdov na ktorú žalobca tiež poukázal. Na základe uvedeného žalobca považuje rozhodnutie súdu o tom, že v Zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti sa správne, v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v čase uzatvorenia Zmluvy.

17. V predmetnej veci bola uzatvorená Zmluva, v rámci obsahu ktorej bolo dojednané, že žalobca bol povinný plniť na Zmluvu mesačne vo výške splátky 51,88 EUR. V obsahu tejto úhrady boli zahrnuté plnenia na - úrok, istinu a poplatku za vedenie úverového účtu. Zo žiadneho ustanovenia Zmluvy, ani iných listín v konaní preukázaných nevyplýva rozdelenie splátky. Žalobca nemohol vedieť, kedy je istina uhradená, nakoľko žalovaný splátku nešpecifikoval. Žalobca si nemohol žiadnym relevantným spôsobom vypočítať okamih kedy plniť nemusí vzhľadom na zmätočnosť obsahu splátky. Je zrejme, že žalobca splátkou na Zmluvu neplnil len istinu úveru, ale sumárne všetky v Zmluve (aj neprijateľné) plnenia (s poukazom na poplatok za vedenie úverového účtu zahrnutý v splátke. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalovaného o tom, že splátkou splatnou dňa 16.07.2015 bola uhradená istina úveru vo výške 1.600 eur je absolútne nesprávne a nelogické tvrdenie. Splatnosť splátky ku dňu 16.07.2015 nevyplýva. Pokiaľ ide o prepočet, tak je zrejme, že keďže výška splátky bola 51,88 EUR. Súčinom výšky splátky a počtu splátok je záver, že (31 splátok po 51,88 EUR = 1.608,28 EUR, ktorá suma predstavuje celkovú výšku úveru - istinu), keďže splatnosť prvej splátky pravdepodobne nastala v januári 2013 (ide o predpoklad keďže Zmluva bola uzatvorená 11.12.2012), potom splatnosť istiny pri sumárnej splátke 51,88 EUR nastala v júli 2015. Čo je však zásadné a podstatné nejde o splatenie istiny, ale len sumy, ktorá v sebe zahŕňa splátku tak úroku, istiny, poplatku za vedenie úverového účtu. To kedy žalobca istinu reálne splatil, nemožno nijako zistiť, pretože žalovaný nijako nešpecifikoval rozdelenie splátky a napokon nie je známy ani dátum poskytnutia úveru od ktorého sa počítala splatnosť prvej a teda i poslednej splátky Na základe uvedeného je zrejme, že k tvrdenému dňu v žiadnom prípade nebola splatená istina podľa Zmluvy a rovnako je zrejme, že sa žalobca nemal ako dozvedieť kedy istinu splnil - splní, čo napokon nie je zrejme až doteraz. Záver súdu, ktorý vyplýva z rozsudku.“ Žalobca v konaní tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedel dňa 05.04.2018, kedy bola spisovaná výzva na vrátenie bezdôvodného obohatenia, teda v deň porady s právnym zástupcom a dňa 16.04.2018 bola žaloba doručená tunajšiemu súdu. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že žalobca sa najskôr dňa 05.04.2018, teda v deň porady s právnym zástupcom, kedy bola spisovaná výzva na vrátenie bezdôvodného obohatenia, zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 16.04.2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.“, je v plnom rozsahu správny v súlade s rozhodovacou praxou, na ktorú aj súd pre podporu svojich záverov poukázal (napr. Najvyšší súd SR vo veci pod sp.zn.: 4 Cdo 256/2010 4 Cdo 256/2010 zo dňa 28. 09. 2011) tiež priebehu konania a vykonaných dôkazov. Žalovaný nie len že nepreukázal vlastné tvrdenia o tom, že by sa žalobca dozvedel skôr o tom, že na účet žalovaného plní na základe neplatného právneho úkonu v dôsledku väd Zmluvy, ktorú spornosť v konečnom dôsledku medzi stranami vyriešil až súd v rámci právneho posúdenia Zmluvy. Súd rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktoré stabilne poukazujú na to, že subjekt sa musí preukázateľne o tom, že plní z neplatného právneho úkonu, bez právneho dôvodu preukázateľne dozvedieť, teda dozvedieť sa také podstatné okolnosti, na základe ktorých získa informáciu že plniť nemusí, nie že plnil, pretože to žalobca vedel a riadne v súlade so zmluvným dojednaním disciplinovane uhradil splátky na Zmluvu. Žalovaný vo svojom podaní (všeobecne) popiera všetky tvrdenia súvisiace s údajnou neplatnosťou alebo údajnou bezúročnosťou alebo bez poplatkovosťou Zmluvy. Samotná táto skutočnosť naznačuje tomu, že námietka premlčania je absolútne nedôvodná, pretože ak žalovaný tvrdí, že jeho zmluvy sú v súlade so zákonom a neobsahujú žiadne neprijateľné podmienky, nemožno o bezdôvodnom obohatení vôbec hovoriť, pretože by podľa

žalovaného nemal vôbec na neho vzniknúť nárok (keďže by zmluva nemala byť bezúročná, nemohol sa žalobca bezdôvodne obohatiť). V tejto súvislosti si treba uvedomiť, že pokiaľ žalovaný ako profesionál v oblasti poskytovania úverov považuje svoje zmluvy, ktoré sám vytváral, za súladné so zákonom, nie je možné, aby spotrebiteľ mal mať vedomosť o tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, čo je okolnosťou podstatnou na vznik bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúcim okamihom pre vznik subjektívnej vedomosti je kedy žalobca zistil, že na Zmluvu plniť nemal, nie že plnil.

18. Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 23Co/84/2019-95 zo dňa 19.11.2019 zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje náležitosť, a to že zmluva neobsahuje v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f) dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ako aj písm. j) ročný percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zák. č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ ide o ďalšiu náležitosť zmluvy a to podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, tu odvolací súd uzatvára, že odvolacia námietka žalovaného bola dôvodná. V rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia ZoSÚ, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Je pravdou, že do vydania uznesenia NS SR z 22.02.2018 č. k. 3Cdo 146/2017 odvolací súd prezentoval vo svojich rozhodnutiach právny názor, ktorý uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v súvislosti s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. Bolo však nevyhnutné, v záujme právnej istoty prispôbiť sa rozhodovacej praxi prevažujúcej časti senátov NS SR, ktorí prezentujú odlišný výklad uvedeného ustanovenia zákona tak, ako ho uvádza žalovaný vo svojom odvolaní. S poukazom na právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nakoľko však záver súdu prvej inštancie v tom, že náležitosť zmluvy nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. f), j) a g) je správny, táto náležitosť nie je v zmluve uvedená dostatočným spôsobom, uvedené spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, takže záver súdu prvej inštancie ohľadne povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou sumou žalobcom a sumou, ktorú mal uhradiť je správny.

19. Odvolací súd ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou, že rozhodujúcim okamihom pre vznik subjektívnej vedomosti je kedy žalobca zistil, že na Zmluvu plniť nemal, nie že plnil. Najvyšší súd ČR v rozsudku z 9.12.2009 sp. zn. 28 Cdo 3166/2009 dospel k záveru: „Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná (preukázaná) vedomosť oprávneného a teda nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr.“ Touto vedomosťou pritom ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť (obdobne aj napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 528/2006, rozhodnutie NS ČR zo dňa 27.3.2007, sp. zn. 33 Odo 306/2005. Obdobne aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011, uverejnené v Zo súdnej praxe č. 3/2013 pod publikačným č. 22/2013, sp. zn. 5Cdo 121/2009, uverejnené v ASPI, sp. zn. 3Cdo 169/2017, uverejnené na web stránke najvyššieho súdu, tiež sp. zn. 8 Cdo 163/2018 z 22.5.2019). Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, avšak doteraz zistený skutkový stav je nepostačujúci pre rozhodnutie vo veci, bolo dôvodným rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude vykonať dokazovanie za účelom zistenia úhrad jednotlivých splátok po tom, ako došlo k zaplateniu poskytnutého úveru vo výške 1.600 eur a s prihliadnutím na vyššie uvedený právny názor posúdiť začiatok plynutia premlčacej doby u každej takejto uhradenej sumy, ktorou už žalobca plnil nad rozsah zmluvy. S prihliadnutím na začiatok plynutia subjektívnej lehoty posúdi následne v ktorých prípadoch splátok (to je v akej výške) (je) nie je žalovaný nárok premlčaný a až následne vo veci rozhodne.

20. Žalobca vo vyjadrení k rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že prvým východiskom je identifikácia okamihu, kedy sa žalobca dozvedel podstatné skutkové okolnosti o bezdôvodnom obohatení na jeho úkor, ktoré by žalobcovi umožňovali podať žalobu na súde (teda zistenie, že: Zmluva trpí vadami v dôsledku čoho na Zmluvu dopadá civilnoprávna sankcia bezúročnosti t.j. že sú dané také okolnosti, v dôsledku ktorých je daná pravdepodobnosť existencie bezdôvodného obohatenia), kto sa na jeho úkor obohatil a rovnako znalosť výšky bezdôvodného obohatenia (v tejto súvislosti pridriavajúc sa ustálenej rozhodovacej praxe na ktorú KS TT poukázal). Druhým, s prihliadnutím na moment vedomosti žalobcu následne ustáliť premlčanie každej z úhrad splátok žalobcu po úhrade istiny úveru. Žalobca splátkami v roku 2013 uhradil sumu 570,56 eur, v roku 2014 uhradil sumu 689,86 eur a v roku 2015 uhradil splátkou z dňa 15.7.2015 sumu istiny úveru t.j. 1.600 eur, (1/2015 - 73,81 eur, 4/2015 - 61,81 eur, 5/2015 - 51,88 eur, 6/2015 - 51,88 eur, 7/2015 - 109,16 eur, z tejto splátky 100,20 eur). Zostatok splátky z dňa 15.7.2015 vo výške 8,96 eur a ďalšie nasledujúce splátky hradené žalobcom na Zmluvu v roku 2015 a v roku 2016 t.j. splátky za 8/2015 - 109,16 eur, 9/2015 - 109,16 eur, 10/2015 - 109,16 eur, 11/2015 - 109,16 eur, 12/2015 - 109,16 eur, 1/2016 - 109,16 eur, 2/2016 - 109,16 eur, 3/2016 - 109,16 eur, 4/2016 - 109,16 eur, 5/2016 - 109,16 eur, 6/2016 - 109,16 eur predstavujú žalobcom požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.209,72 eur. Žalovaný porušil právne predpisy, neinformoval spotrebiteľa o podstatných údajoch Zmluvy a veľmi pohodlne vzniesol námietku premlčania bez akéhokoľvek preukazu o tom, že by žalobca vedomosťou skutočne disponoval už skôr ako sám žalobca tvrdil - t.j. od porady s právny zástupcom. Zo žiadneho ustanovenia Zmluvy nevyplýva, že by sa mali splátky žalobcu započítavať najprv na istinu úveru a až následne na príslušenstvo úveru, čo samo o sebe vylučuje vedomosť žalobcu o tom, že dňom splatenia istiny vedel, že plniť nemusí - žalobca totiž nemal žiadnu informáciu o tom ako žalovaný úhrady splátok započítava pritom sa predpokladá, že splátkou sa rovnomerne uhrádza dlh na istine i na príslušenstve. V uvedenej súvislosti je podstatné najmä to, že taký predpoklad nezahŕňa v sebe znalosť podstatných skutkových okolností pre podanie žaloby. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je konštantne uvádzaný v judikatúre súdov (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/2001). 12). Napríklad z Uznesenia ÚS SR z dňa 30.01.2019, sp. zn. I.ÚS 472019 - 20 vyplynulo, že z hľadiska ústavnej udržateľnosti, je plne akceptovateľné ustálenie subjektívnej vedomosti spotrebiteľa aj na základe pomoci spotrebiteľského združenia v súvislosti s právnou analýzou väd zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré spotrebiteľa informuje, že bezdôvodné obohatenie vzniklo a kto je za toto zodpovedný. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (na čo napokon poukázal i Krajský súd v Uznesení). Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr (porovnaj napr. Zborník IV. býv. Najvyššieho súdu, Praha 1986, s. 649). Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení j potrebné poukázať i na rozhodnutie NS SR vedené pod sp. zn. 3 Cdo/169/2017, tiež NS SR sp. zn. 1 Cdo/67/2011, kde NS SR ustálene zhodne (o.i) uvádza, že "...Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie". NS SR v konaní vedenom po sp. zn. 5 Cdo/121/2009, dospel k obdobným právnym záverom, a to, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ S poukazom na zhodnotenie Občianskoprávneho kolégia NS SSR z dňa 21.12.1978 sp. zn. Cpj 37/78 - R 1/1979 vyplýva, že subjektívna premlčacia doba pri práve na vydanie plnenia z neplatnej zmluvy začína plynúť odo dňa, keď postihnutý zistil neplatnosť zmluvy. K skutkovým okolnostiam v danej veci je potrebné poukázať na nasledovné: Žalobca telefonicky kontaktoval právneho zástupcu s

požiadavkou právnej analýzy Zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, na čo bol právnym zástupcom (kontaktným mailom z dňa 22.03.2018) vyzvaný k jej zaslaniu za účelom ďalšieho postupu vrátane úhrad na predmetnú Zmluvu (t.j. za účelom zistenia, či došlo v dôsledku väd Zmluvy k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu a v akej výške a to aspoň v rovine pravdepodobnosti nakoľko o tom, či Zmluva skutočne trpí takými vadami, pre ktoré uver z nej vyplývajúci je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov rozhodne vždy až súd v konaní vo veci samej, čo korešponduje právomoci súdu (rozhodovať o neplatnosti právnych úkonov) v zmysle Ústavy SR). Po tom ako žalobca doručil Zmluvu do kancelárie právneho zástupcu bola Zmluva v krátkom čase podrobená právnej analýze pričom závery boli žalobcovi oznámené telefonicky so súčasťou požiadavkou doplnenia úhrad na Zmluvu.

21. Žalobca už dňa 29.3.2020 právnemu zástupcovi zaslal ním podpísané plnomocenstvo, vrátane dokladov o úhradách na Zmluvu. Dňa 04.04.2018 právny zástupca prevzal vo veci právne zastúpenie a dňa 05.04.2018 formuloval (disponujúc už potrebnými údajmi t.j. znalosťou skutkového stavu, že sú tu vady Zmluvy, na ktoré dopadá sankcia bezúročnosti a tiež výška bezdôvodného obohatenia) predsporovú výzvu z dňa 05.04.2018 adresovanú a v rovnaký deň i doručení žalovanému. Obsah predsporovej výzvy bol so žalobcom v rovnaký deň komunikovaný t.j. žalobca v tento deň disponoval informáciou o tom, že (pravdepodobne) došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a tiež v akej výške (suma požadovaná v predsporovej výzve k vráteniu). Deň kedy sa žalobca preukázateľne dozvedel o podstatných skutkových okolnostiach na bezdôvodné obohatenie bol práve deň 05.04.2018, keď bol právnym zástupcom oboznámený s obsahom predsporovej výzvy, ktorá bola žalovanému zasielaná, pričom bol rovnako komunikovaný ďalší postup po uplynutí lehoty t.j. podanie žalobného návrhu, s čím žalobca súhlasil. Ustálenie iného okamihu vedomosti žalobcu (teda začiatku plynutia subjektívnej doby) by bolo v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou NS SR a nepochybne by išlo o odklon od označenej ustálenej rozhodovacej praxe v riešení uvedenej právnej otázky i právnej úpravy v zmysle ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka. Je však potrebné uviesť, že je daný predpoklad osvedčenia začiatku plynutia subjektívnej doby iným okamihom v zmysle ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka. Týmto predpokladom je, že by žalovaný preukázal, že žalobca sa dozvedel už skôr o tom, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil ako v deň, ktorý tvrdí sám žalobca. Doposiaľ v konaní žalovaný neprodukoval žiadny dôkaz v uvedenej súvislosti ba dokonca existenciu bezdôvodného obohatenia popieral (potom je daná pochybnosť o odbornej spôsobilosti žalovaného, ak spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana mal splatením istiny úveru vedieť, že Zmluva je vadná, ale žalovaný ako nebankový subjekt pôsobiaci na úverovom trhu desaťročia, ako strana sporu v tisícoch súdnych konaní o vadnosť Zmluvy popiera). V naznačenej súvislosti žalobca poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave v konaní pod sp .zn. 23Co/31/2019 z dňa 25.02.2020 (prakticky v rovnakom zložení senátu odvolacieho súdu ako rozhodoval i v tejto veci, pričom ide o rozhodnutie o rovnakom produkte žalovaného, a rovnakom tvrdení žalobcu, že až po porade s právnym zástupcom nadobudol vedomosť o podstatných skutkových okolnostiach z bezdôvodného obohatenia) a žalovaný rovnako ako i v tomto konaní bol v pasívny pokiaľ ide o bremeno dôkazu, ktoré na žalovanom leží "... 25. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o premlčaní nároku žalobcu v odvolaní, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na presvedčivú argumentáciu súdu prvej inštancie v bodoch 35. až 39. odôvodnenia rozsudku a argumentáciu žalobcu vo vyjadrení k odvolaniu s poukazom na relevantnú rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít. Ak § 107 ods. 1 OZ upravujúci plynutie subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia uvádza, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá, uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, že keď sa oprávnený mohol dozvedieť že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá. Žalobca počas konania tvrdil a preukázal, že o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá sa dozvedel dňa 18.12.2018. Ak žalovaný nevyvrátil tvrdenie žalobcu a nepreukázal, že žalobca sa o svojom nároku dozvedel skôr, neuniesol dôkazné bremeno a nebolo možné dospieť k záveru, že žalobcovi uplynula dvojnásobná subjektívna lehota, ak žalobu podal 09.01.2018. Rovnako správny je aj záver súdu prvej inštancie, že žalobca si nárok uplatnil aj v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorej začiatok ustálil dňom 13.1.2015, kedy žalobca vrátil žalovanému istinu a následne ďalšími splátkami sa žalovaný začal bezdôvodne obohacovať." Nie je všeobecne prijateľný záver bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu, že žalobca sa dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil až dátumom splátky na Zmluvu, ak je z okolností prípadu zrejmé, že sa o tom dozvedel neskôr (čo žalobca i preukázal). Skorší dátum, kedy sa mal žalobca dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, však v tomto prípade v konaní nebol preukázaný. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia teda nie je premlčaný v subjektívnej

dobe pre žiadnu zo splátok hradených žalobcom nad rámec istiny úveru t.j. splátka z dňa 15.7.2015 vo výške 8,96 eur a ďalšie nasledujúce splátky hradené žalobcom na Zmluvu t.j. splátky za 8/2015 - 109,16 eur, 9/2015 - 109,16 eur, 10/2015 - 109,16 eur, 11/2015 - 109,16 eur, 12/2015 - 109,16 eur, 1/2016 - 109,16 eur, 2/2016 - 109,16 eur, 3/2016 - 109,16 eur, 4/2016 - 109,16 eur, 5/2016 - 109,16 eur, 6/2016 - 109,16 eur a ktoré predstavujú žalobcom požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.209,72 eur boli uplatnené včas. Právny zástupca navrhol výsluch žalobcu, ktorý súdu sám sprostredkuje vyššie opísané okolnosti súvisiace s vlastnou vedomosťou o existencii skutkových okolností z bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu. Na základe uvedeného žalobca trvá na tom, že ako oprávnený sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor dňa 05.04.2018.

22. Žalobca ako dôkazy označil a predložil Kontaktný mail z dňa 22.03.2018, plnomocenstvo z dňa 29.03.2018, Predsporovú výzvu z dňa 05.04.2018, Potvrdenie o zaslanom maily z dňa 05.04.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp zn 23Co/31/2019 z dňa 25.02.2020, mailovú komunikáciu žalobcu so spoločnosťou Nebuď dlžník, so Sklenár & partners, s AK Sidor a navrhol výsluch žalobcu.

23. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že zotrváva na svojom názore, že tak ako žalobca vedel osloviť svojho právneho zástupcu za účelom analýzy úverovej zmluvy dňa 22.03.2018, tak mohol učiniť hneď v deň uzatvorenia úverovej zmluvy t.j. 11.12.2012. Pokiaľ by sa mal termín začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby posúvať do „nekonečna“ a viazať na konzultáciu s právnym zástupcom, námietka premlčania v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ by stratila svoj účel a zmysel. K uvedenej problematike žalovaný predkladá aj právny názor Krajského súdu v Košiciach v Uznesení zo dňa 23.08.2019 sp.zn. 11Co/258/2018 v znení: „K spôsobu posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd poznamenáva, že z rozhodovacej činnosti sú mu známe úvahy niektorých súdov prvej inštancie, vychádzajúce z toho, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa bezdôvodne obohatil, sa žalobca dozvedel v okamihu, keď mu to v súvislosti so splnomocnením na zastupovanie v spore oznámil advokát. Takéto úvahy nie sú správne, pretože nereflektujú, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka vtedy, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom skutočnosť získania informácií tiež o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (napríklad o tom, ako možno právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantná (por. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 169/2017 zo dňa 10.1.2018). V právnej praxi tento názor pri posudzovaní nárokov na vrátenie neprávom zaplatených úrokov alebo poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv viedol k záveru, že nakoľko sa znalosť zákona predpokladá, spotrebiteľ disponuje už pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy skutkovými informáciami, čo v zmluve chýba alebo odporuje zneniu zákona, a preto pokiaľ plnil na základe zmluvy neplatnej z týchto dôvodov, od počiatku plnil s vedomím skutočností objektívne umožňujúcich poznanie, že sa tým veriteľ na jeho úkor obohatil. V prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bezpoplatkových, preto začiatok plynutia, preto začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splyva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil. V kontexte viacerých rozhodnutí, v ktorých NS SR vyšiel z tohto názoru (mimo už zmieneného uznesenia sp. zn. 3Cdo 169/2017 tiež v rozhodnutiach 1 Cdo 67/2011, 5 Cdo 121/2009 a 8 Cdo 163/2018) ho možno podľa názoru odvolacieho súdu bezpochyby považovať už za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe. Pokiaľ názorovi oponenti tohto riešenia akcentujú osobitosťou postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia v prípadoch bezúročných a bezpoplatkových úverov, odvolací súd poukazuje na to, že NS SR medzi inými i v uznesení sp. zn. 3 Cdo/169/2017 z 10.1.2018 formuloval závery o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby v obdobnej právnej situácii, o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia úrokov a poplatkov zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru odvolacieho súdu niet právneho, ekonomického a ani iného rozumného dôvodu preto, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb. Zmluva o úvere medzi stranami sporu bola uzavretá v roku 20.5.2010. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bol vyhlásený v Zbierke zákonov a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známy pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobkyňa v čase uzavretia zmluvy vedela (mala vedieť), že ak v zmluve chýbajú podstatné náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona, napr. údaj o RPMN, úver je bezúročný a bez poplatkov. Reálne sa preto dozvedela, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatila úrok, ktorý nebola povinná zaplatiť. Aj

keď žalobkyňa je spotrebiteľka a nie je známa práva, došlo by k neprimeranej ochrane jej práva, pokiaľ by začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia bol posunutý na deň, kedy sa mala dozvedieť napr. od svojej splnomocnenej zástupkyne alebo z médií, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej úkor". Žalovaný preto žiada žalobu zamietnuť.

24. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením so žalobou zo dňa 12.04.2018, písomnými vyjadreniami strán sporu, oboznámením s obsahom listinných dôkazov predložených stranami sporu, a to úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.12.2012, Predsporovou výzvou zo dňa 05.04.2018, zaslaným mailom s predsporovou výzvou do spoločnosti, výpismi z účtu žalobcu a poštovými poukážkami na č.l. 11-23, e-mailovou komunikáciou žalobcu so spoločnosťou Nebuď dlžník, so Sklenár & partners, s AK Sidor, výsluchom žalobcu, keď súd pojednával v neprítomnosti žalobcu podľa § 180 Civilného sporového poriadku a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

25. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že na podanej žalobe trvá v celom rozsahu. Úver je bezúročný a bez poplatkov a to z dôvodu väčšieho množstva vád v úverovej zmluve, ktorú strany uzatvorili dňa 11.12.2012, predovšetkým je nesprávne uvedená RPMN, ktorá je v zmluve uvedená v percentuálnom rozpätí, pričom takto uvedená RPMN nezodpovedá požiadavkám zákona. V zmysle prílohy k ZoSÚ má byť RPMN vyjadrená jedným číslom na jedno desatinné miesto. Túto požiadavku zákona žalovaný nespĺnil. V konečnom dôsledku ani rozpätie, ktoré žalovaný v zmluve uvádza, nie je správne, pretože nezahŕňa poplatky z poistného ani poplatky za vedenie účtu, ktorý je v zmluve uvedený. Pokiaľ ide o samotné poistenie, žalovaný nepredložil písomnú poistnú zmluvu ako to vyžaduje Občiansky zákonník. Poistenie bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy, z ktorej vyplýva možnosť spotrebiteľa toto poistenie odmietnuť. Z týchto skutočností ďalej vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom jej výška je až 3.112,80 eur. V zmluve absentuje termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy a pokiaľ žalovaný v zmluve uvádza lehotu splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to k 15. v mesiaci, spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, kedy tento deň nastane, pretože v čase podpísania zmluvy nie je zrejmé, kedy bude úver poskytnutý. K námietke premlčania zástupca uviedol, že táto je nedôvodná, pretože žalovaný nepreukázal, že by mal mať žalobca dňa 16.7.2015 vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom pokiaľ tvrdí skutočnosti rozhodujúce z hmotného práva, zaťažuje ho v tejto súvislosti dôkazné bremeno. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel 5.4.2018, kedy bola spisovaná výzva na vrátenie bezdôvodného obohatenia, teda v deň porady s právnym zástupcom. Zároveň poukazuje zástupca na štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých je v bode 2 uvedené, že úrok a poplatky sa budú splácať takto: anuitné splácanie, úrok a poplatky sú zahrnuté v splátkach. Z toho vyplýva, že pokiaľ aj žalobca preplatil sumu 1.600 eur k 16.7.2015, jedná sa o sumu rovnajúcu sa výške úveru, v tomto čase nemohol mať vedomosť, že splatil istinu, nakoľko splácanie bolo anuitné, teda splátka zahŕňala aj úroky a poplatky. Argumentácia žalovaného, pokiaľ ide o námietku premlčania, si odporuje, nakoľko tvrdí, že pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, avšak pokiaľ tvrdí, že ku dňu 16.7.2015 uhradil istinu úveru, teda že všetky splátky započítaval len na istinu úveru, predpokladá to, že žalobca mal zmluvu už právne posúdenú ako bezúročnú a bez poplatkov. Zástupca žalobcu poukazuje na judikát NS SR 4Cdo 256/2010, kde súd ustálil, že počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti ako to je pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 OZ, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Zo strany žalovaného bola vnesená iba všeobecná námietka premlčania, kedy spája počiatok subjektívnej premlčacej doby s najskorším možným momentom a stotožňuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby s objektívnou premlčacou dobou. Subjektívna premlčacia doba je však subjektívna preto, lebo sa musí skúmať vedomosť konkrétnej osoby, konkrétneho spotrebiteľa a nie túto vedomosť paušalizovať na všetkých rovnako. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz o tom, že by mal spotrebiteľ vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia pred aprílom 2018, pričom nenavrhol ani jeho výsluch. Námietku premlčania z tohto dôvodu žalobca nepovažuje za relevantnú. Keby žalobca mal vedomosť o bezdôvodnom obohatení skôr, nikdy by splátky nad istinu nezaplatil. Takisto žalobu na súd by podal skôr. Subjektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku žalobcu bola zachovaná, preto navrhuje výsluch žalobcu, aby sám ozrejmil aké okolnosti viedli k tomu, aby uplatnil nárok na súde.

26. Žalobca pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že na internete našiel reklamu v januári 2017 spoločnosti Nebuď dlžník a následne ich kontaktoval, lebo chcel prešetriť jeho vyplatené úvery, nakoľko sľubovali aj vrátenie peňazí z už vyplatených úverov, že to vedia aj spätne riešiť. Zaslal im podklady

a čakal, čo bude ďalej. Potom mu 28.8.2017 odpísali, že už ho nebudú ďalej zastupovať a nebudú nič konať v jeho mene, ale v tom období od januára do augusta mu žiadne vyjadrenie neposlali ani ho nijako nekontaktovali. Odpísali mu, že má kontaktovať advokáta, ktorý je uvedený v zmluve o spolupráci, ktorú podpísali. Poslal im email, kde sa pýtal, akého advokáta má kontaktovať, čo to pre neho znamená a či mu bude musieť niečo platiť, nakoľko spoločnosť Nebud' dlžník sľubovala, že to robí bezplatne. Na tento email mu spoločnosť Nebud' dlžník už neodpísala. Následne žalobca 1.9.2017 kontaktoval pána M., ktorý bol uvedený v zmluve, ten mu tiež neodpovedal až do doby, keď mu asi vo februári 2018 volal, že čo ďalej, lebo sa nič nedeje, on už ho odkázal na AK JUDr. Sidora, z ktorej kancelárie ho kontaktovala V.. M. emailom 22.3.2018. Žiadala ho o doplnenie podkladov a listín k danému úveru. Následne mu bolo zaslané plnomocenstvo, ktoré podpísal 29.3.2018 na zastupovanie v konaní. Žalobca sa dozvedel po telefonicknej komunikácii s V.. M., myslí, že to bolo 5.4.2018, vysvetlila mu, že preplatil nejaké peniaze navyše, ktoré už platiť nemal, resp. nemusel. Oboznámila ho s tým, že budú podávať predsporovú výzvu, povedala mu nejaké detaily o tom, čo bude predsporová výzva obsahovať. Žalobca s tým súhlasil, tak 5.4.2018 predsporovú výzvu zaslala. V priebehu plnenia na zmluvu o týchto skutočnostiach nevedel. Platil len to, čo žiadali od neho, keď prišla výzva alebo upomienka, vždy zaplatil, bál sa dohry s nejakým exekútorom.

27. Z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (č.l. 8) súd zistil, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 11.12.2012 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 1.600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 51,88 eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 25,69 %, priemerná hodnota RPMN bola 19,37 %, RPMN bola uvedená vo výške od 31,3 % do 32,8 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 2.993,40 eur, lehota splatnosti bola 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, poplatok za vedenie účtu vo výške 1,99 eur, poistenie výdavkov - balíček Plus: klient označením balíčku Plus súhlasí s tým, aby bol poisťníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Plus je 1,99 eur (3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia).

28. Z Výpisov z účtu žalobcu a poštových poukážok na č.l. 11-23 (= č.l. 121 - 127) súd zistil, že žalobca uhradil žalovanému spolu sumu 2.809,72 eur, z toho v roku 2013 žalobca uhradil žalovanému sumu 570,56 eur, v roku 2014 uhradil sumu 689,86 eur, dňa 26.01.2015 uhradil sumu 73,81 eur, dňa 23.04.2015 uhradil sumu 61,81 eur, dňa 15.05.2015 uhradil sumu 51,88 eur, dňa 15.06.2015 uhradil sumu 51,88 eur, dňa 15.07.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.08.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.09.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 15.10.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.11.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.12.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.01.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.02.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.03.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 12.04.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 05.05.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 07.06.2016 uhradil sumu 109,16 eur.

29. Z emailovej komunikácie č.l. 138 - 142 vyplýva, že spoločnosť nebud'dlžník s.r.o. dňa 29.1.2017 požiadala žalobcu o zaslanie zmlúv, dňa 28.8.2017 oznámila žalobcovi, že ďalej nie je schopná poskytovať služby klientom, dňa 1.9.2017 žalobca požiadal spoločnosť nebud'dlžník s.r.o. o oznámenie, čo to pre neho znamená, dňa 1.9.2017 žalobca požiadal spoločnosť sklenarpartners o oznámenie, čo bude ďalej, dňa 22.3.2018 W.. I. M. požiadala žalobcu o doplnenie podkladov, na ktorých sa telefonicky dohodli.

30. Z e-mailu právneho zástupcu žalobcu odoslaného dňa 05.04.2018 žalovanému vyplýva, že v prílohe mailu posla predsporovú výzvu v mene žalobcu. Z predsporovej výzvy zo dňa 05.04.2018 súd zistil, že právny zástupca žalobcu oznámil žalovanému, že uvedená zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a ZoSÚ. Zmluva najmä obsahuje zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnou úpravou a spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť Zmluvy. Žalobca preto žiada o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.209,72 eur, t.j. preplatku uhradeného klientom nad poskytnutú sumu istiny v lehote do 10.04.2018, prípadne návrh iného vysporiadania vzniknutej situácie.

31. Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (1). Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú

neplatné (2). Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (4). Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (4).

32. Podľa § 53 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (1). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (2). Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (3).

33. Podľa § 100 ods. 1 a 2 veta prvá OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. (1) Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. (2)

34. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

35. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

36. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

37. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

38. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

39. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

40. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

41. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

42. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

43. Podľa § 2 písm. a) ,b), d), g) ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania,

povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

44. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

45. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

46. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

47. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 11.12.2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 1.600 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach vo výške 51,88 eur, ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 25,69 %, priemerná hodnota bola RPMN 19,37 %, RPMN bola uvedená vo výške od 31,3 % do 32,8 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 2.993,40 eur, lehota splatnosti bola 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, poplatok za vedenie účtu vo výške 1,99 eur, poistenie výdavkov - balíček Plus: klient označením balíčku Plus súhlasí s tým, aby bol poisťníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Plus je 1,99 eur (3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Uvedené mal súd preukázané z úverovej zmluvy č.l. 8 a zároveň to nebolo v konaní sporné. V konaní bolo ďalej nesporné, že žalobca uhradil žalovanému na predmetný úver sumu 2.809,72 eur, z toho v roku 2013 žalobca uhradil žalovanému sumu 570,56 eur, v roku 2014 uhradil sumu 689,86 eur, dňa 26.01.2015 uhradil sumu 73,81 eur, dňa 23.04.2015 uhradil sumu 61,81 eur, dňa 15.05.2015 uhradil sumu 51,88 eur, dňa 15.06.2015 uhradil sumu 51,88 eur, dňa 15.07.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.08.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.09.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 15.10.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.11.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.12.2015 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 18.01.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.02.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 16.03.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 12.04.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 05.05.2016 uhradil sumu 109,16 eur, dňa 07.06.2016 uhradil sumu 109,16 eur, čo mal súd zároveň preukázané z výpisov z účtu žalobcu a poštových poukážok na č.l. 11-23. Nesporná bola aj skutočnosť, že žalobca splátkou z dňa 15.7.2015 uhradil žalobcovi istinu úveru t.j. sumu 1.600 eur. Z emailovej komunikácie (č.l. 138 - 142) mal súd preukázané, že spoločnosť nebud' dlžník s.r.o. dňa 29.1.2017 požiadala emailom žalobcu o zaslanie zmlúv, dňa 28.8.2017 oznámila žalobcovi, že ďalej nie je schopná poskytovať služby klientom, dňa 1.9.2017 žalobca požiadal spoločnosť nebud' dlžník s.r.o. o oznámenie, čo to pre neho znamená, dňa 1.9.2017 žalobca požiadal spoločnosť sklenarpartners o oznámenie, čo bude ďalej, dňa 22.3.2018 Mgr. Naďa Satková požiadala žalobcu o doplnenie podkladov, na ktorých sa telefonicky dohodli. Žalobca dňa 05.04.2018 vyzval e-mailom žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v lehote do 10.04.2018, výzva bola žalovanému doručená dňa 18.12.2017.

48. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalovaný ako právnická

osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalobca ako spotrebiteľ takto nekonal. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahuje i zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd preto úverovú zmluvu podrobil kontrole, či obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanoveniami Zákona o spotrebiteľských úveroch.

49. Z úverovej zmluvy mal súd preukázané, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 11.12.2012 neobsahuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), j) ZoSÚ teda údaj podľa písm. f) o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď lehota splatnosti je určená len ako 60 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením a údaj o dobe trvania zmluvy neobsahuje zmluva vôbec. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Je neprípustné, aby si sám spotrebiteľ musel matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti úveru, resp. doby trvania úveru. Účelom zavedenia uvedených náležitostí zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi.

50. Odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a dodal, že v súvislosti s konečnou splatnosťou úveru odvolací súd má za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť podľa odvolacieho súdu zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod., a že nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy. Dikcia ZoSÚ vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol vyjadrený určito, jasne, zrozumiteľne. Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v texte úverovej zmluvy pojem „doba trvania úveru“ a termín „konečná splatnosť“ vôbec neuvádza, pričom doba trvania úveru a konečná splatnosť sú dva rozdielne pojmy. Navyše aj keď Zmluva obsahuje pojem lehota splatnosti ako údaj je uvedené 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v poslednom mesiaci. Z obsahu zmluvy však jasne nie je vyjadrené, ktorý je to deň, kedy má byť úver poskytnutý, preto aj z toho dôvodu je údaj termín konečnej splatnosti nejasný a nezrozumiteľný

51. Zmluva ďalej neobsahuje ani údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, teda celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď suma uvedená v zmluve je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, t.j. vo výške 2.993,40 eur, pričom správna výška je 3.112,80 eur (ako 60 mesačných splátok po 51,88 eur), nakoľko žalovaný bol povinný v zmysle § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, zahrnúť aj poplatok za vedenie účtu, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 1,99 eur. Odvolací súd dodal, že súd prvej inštancie správne konštatoval aj tú skutočnosť, že do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom mal byť zahrnutý aj poplatok za vedenie účtu. Preto údaj uvedený v zmluve ako celková čiastka splatná spotrebiteľom vo výške 2.993,40 eur je nesprávna, v neprospech spotrebiteľa, preto je možné konštatovať aj absenciu tejto náležitosti zmluvy.

52. Ďalej chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a to ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko v zmluve sa nachádza nejednoznačný údaj od 31,3 % do 32,8 %, pričom ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená jednoznačne, nie v podobe percentuálneho rozpätia. Zákona o spotrebiteľských zmluvách nielenže vyžaduje jediné číslo ako údaj o celkových nákladoch v percentuálnom vyjadrení, dokonca rieši zaokrúhľovanie na jedno desatinné miesto. Žalovaný tvrdil, že presná výška RPMN bola žalobcovi oznámená po poskytnutí úveru (t.j. po uzatvorení zmluvy), čo je však rovnako porušením zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko takáto úprava už nevie spätne napraviť nedostatok už podpísanej úverovej zmluvy (v ktorej tento údaj nebol uvedený jednoznačne a teda sa spotrebiteľ v čase jej podpisu nevedel oboznámiť s jej presnou výškou).

53. Odvolací súd sa stotožnil i s týmto záverom súdu prvej inštancie a dodal, že RPMN má byť uvedená jednoznačne a určito. V tomto smere nemožno ako odôvodnenie takejto absencie jednoznačnej RPMN

akceptovať poznámku v úverovej zmluve, že výška RPMN je závislá na dni poskytnutia úveru. Takáto poznámka totiž ignoruje súvislosť § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ s ďalšími ustanoveniami uvedeného zákona. Už zo samotného § 9 ods. 2 písm. j) totiž vyplýva, že RPMN sa má uviesť na základe údajov platných ku dňu uzavretia zmluvy. Ďalej časť II prílohy č. 2 cit. zákona obsahuje viacero predpokladov, za ktorých sa má RPMN vyčísliť aj pri úveroch, pri ktorých presný dátum jeho poskytnutia nie je uvedený. Napr. podľa písm. a) tejto časti, ak zmluva umožňuje čerpať úver ľubovoľne, považuje sa za vyčerpaný v plnej výške okamihom uzavretia zmluvy. Podobne písm. c) tejto časti upravuje spôsob výpočtu RPMN pre prípad ľubovoľného čerpania s obmedzeniami. Z uvedených ustanovení tak vyplýva, že zákonodarca si bol vedomý ťažkostí, ktoré vznikajú pri vyčíslení RPMN pri úveroch čerpaných vo vopred neurčený deň. Napriek tomu však požiadavku na jej uvedenie v § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ ustanovil, a práve preto v uvedených ustanoveniach prílohy upravil postupy na prekonanie týchto ťažkostí. Preto poznámka v zmluve o nemožnosti určenia presnej RPMN je nesprávna.

54. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 11.12.2012 neobsahuje náležitosti vyžadované ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. f), j) ZoSÚ, považuje sa poskytnutý úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca bol preto povinný vrátiť žalovanému len sumu, ktorú mu žalovaný na základe úverovej zmluvy poskytol. Žalobca čerpal úver vo výške 1.600 eur a žalovanému uhradil spolu sumu 2.809,72 eur, z čoho vyplýva, že žalovaný prijal od žalobcu sumu 1.209,72 eur (2.809,72 eur - 1.600 eur) bez právneho dôvodu a o túto sumu sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

55. Podľa § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poisťnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poisťnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťné.

56. Podľa § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka, poisťná zmluva obsahuje najmä a) výšku poisťnej sumy, v prípade poistenia osôb výšku zaručenej poisťnej sumy, b) výšku poisťného, jeho splatnosť a či ide o jednorazové poisťné alebo bežné poisťné, c) poisťnú dobu, d) údaj o tom, či je dohodnuté, že v prípade poistenia osôb sa bude oprávnená osoba podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, e) práva a povinnosti poisťovateľa, poisteného a toho, kto s poisťovateľom uzatvára poisťnú zmluvu, f) výšku odkupnej hodnoty, ktorú poisťovateľ vyplatí v prípade poistenia osôb pri predčasnom ukončení poistenia.

57. Podľa § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu pre právne úkony týkajúce sa poistenia je potrebná písomná forma, ak nie je v tomto zákone alebo v poisťných podmienkach ustanovené inak.

58. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

59. Žalobca ďalej namietal, že poistenie mu bolo nanútené, zmluva je formulárová a križik pri poistení zaškrtnol žalovaný elektronicky, preto takéto vyhlásenie nie je možné považovať za platne uzavreté. V zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti poistenie výdavkov, ktorá nebola individuálne dojednaná sa uvádza len zvolený súbor poistenia balíček Plus, podľa ktorého: klient označením balíčku Plus súhlasí s tým, aby bol poisťníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Plus je 1,99 eur (3,98 % z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia). Zo zmluvy a jej spoločných ustanovení nie je možné vyvodiť záver, že bola uzatvorená konkrétna poisťná zmluva so základnými obsahovými náležitosťami v zmysle § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (výška poisťného plnenia, výška poisťného, splatnosť poisťného, stanovenie, či ide o jednorazové alebo bežné poisťné, poisťná doba, údaj o tom, či sa oprávnená osoba bude podieľať na výnosoch poisťovateľa a akým spôsobom, vymedzenie práv a povinností zmluvných strán, výška odkupnej hodnoty) a nie je ani zrejmé, kto je poisťiteľ z poisťnej zmluvy. Predovšetkým pre poisťnú zmluvu je v zmysle § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpísaná písomná forma a žalovaný žiadnu písomnú poisťnú zmluvu so základnými náležitosťami (tzv. zákonné minimum) súdu nepredložil, preto je uvedená poisťná zmluva absolútne neplatná.

60. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o

ktorú mal žalobca úver preplatiť a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré tento nemal nárok), preto súd aplikoval ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

61. Občiansky zákonník v tomto ustanovení stanovuje dvojitú kombinovanú premičiaciu dobu, a to subjektívnu a objektívnu. Subjektívna premičacia doba je dvojročná, objektívna premičacia doba je buď trojročná, ak bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne. Subjektívna premičacia doba plyní odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Objektívna premičacia doba plyní odo dňa, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premičacia doba však plyní v rámci objektívnej premičacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premičacej doby, ale aj neskôr a zároveň nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

62. Pre začiatok plynutia objektívnej premičacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru. Trojročná objektívna premičacia doba začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo nesporné, že žalobca zaplatil sumu 1.600 eur splátkou zaplatenou dňa 15.7.2015, preto počnúc dátumom tejto splátky sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobca zostatok splátky z dňa 15.7.2015 vo výške 8,96 eur a všetky ďalšie úhrady na poskytnutý úver vo výške 1.209,72 eur zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu. Žaloba bola súdu doručená dňa 16.04.2018, preto ku dňu podania žaloby na súd trojročná objektívna premičacia doba ešte neuplynula.

63. Ohľadne začiatku plynutia subjektívnej premičacej doby žalobca tvrdil, že rozhodujúcim okamihom pre vznik subjektívnej vedomosti je kedy žalobca zistil, že na Zmluvu plniť nemal, nie že plnil.

64. S uvedenou argumentáciou sa však odvolací súd nestotožnil a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 9.12.2009 sp. zn. 28 Cdo 3166/2009, ktorý dospel k záveru: „Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premičacej doby pre vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodný deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Vyžaduje sa skutočná (preukázaná) vedomosť oprávneného a teda nestačí, že mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť aj skôr.“ Odvolací súd k tomuto uviedol, že touto vedomosťou pritom ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodíť (obdobne aj napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 528/2006, rozhodnutie NS ČR zo dňa 27.3.2007, sp. zn. 33 Odo 306/2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 67/2011, uverejnené v Zo súdnej praxe č. 3/2013 pod publikačným č. 22/2013, sp. zn. 5Cdo 121/2009, uverejnené v ASPI, sp. zn. 3Cdo 169/2017, uverejnené na web stránke najvyššieho súdu, tiež sp. zn. 8 Cdo 163/2018 z 22.5.2019).

65. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie s prihliadnutím na uvedený právny názor posúdiť začiatok plynutia premičacej doby u každej takejto uhradenej sumy, ktorou už žalobca plnil nad rozsah zmluvy a s prihliadnutím na začiatok plynutia subjektívnej lehoty posúdiť následne v ktorých prípadoch splátok (to je v akej výške) (je) nie je žalovaný nárok premičaný.

66. Vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, posudzoval súd prvej inštancie začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby u každej uhradenej splátky, (ktorou žalobca plnil nad rozsah istiny 1.600 eur), samostatne odo dňa uhradenia tej ktorej splátky žalobcom žalovanému, nakoľko uhradením každej takejto splátky získal žalobca vedomosť o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške a teda týmto dňom boli žalobcovi známe skutkové okolnosti. Žalobca vedel, z akého zmluvného vzťahu plní, vedel koľko plní, komu plní, mal teda znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. To, kedy sa žalobca dozvedel, že jeho úver je bezúročný a bez poplatkov, teda ako ho možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premičacej doby vôbec relevantné. Rozhodujúce je len zistenie skutkového stavu, nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie, nakoľko podmienky, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v ZoSÚ a tento bol riadne uverejnený v Zbierke zákonov, preto aj u žalobcu platí domnienka, že dňom jeho uverejnenia sa stal známym

žalobcovi, pričom s poukazom na § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

67. Právna otázka začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení bola Najvyšším súdom SR vyriešená a súd v tejto veci nemá dôvod od tejto ustálenej rozhodovacej praxe sa odchýliť. Podporne súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo 163/2018 z 22.5.2019 v ktorom uviedol, že: Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie vedené pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017, ktoré uvádza aj žalobca. Podľa tohto rozhodnutia takáto právna otázka bola už dovolacím súdom vyriešená, a to v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 1 Cdo/67/2011, kde sa uvádza, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017 osobitne poukázal na tú časť odôvodnenia rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo/67/2017, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“. Pokiaľ žalobca poukazuje na opačný právny záver, ktorý by mal byť uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedenom po sp.zn. 5 Cdo/121/2009, dovolací súd uvádza (ako už uviedol v rozhodnutí pod sp.zn. 3Cdo/169/2017), že v tomto dospel najvyšší súd k obdobným právnym záverom, a to, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“ (poznámka dovolacieho súdu: teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie).

68. Tak ako bolo vyššie uvedené, že žalobca zaplatil sumu 1.600 eur splátkou zaplattenou dňa 15.7.2015, preto počnúc dátumom tejto splátky sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobca zostatok splátky z dňa 15.7.2015 vo výške 8,96 eur a splátky zaplattené dňa 18.08.2015 v sume 109,16 eur, dňa 16.09.2015 v sume 109,16 eur, dňa 15.10.2015 v sume 109,16 eur, dňa 18.11.2015 v sume 109,16 eur, dňa 16.12.2015 v sume 109,16 eur, dňa 18.01.2016 v sume 109,16 eur, dňa 16.02.2016 v sume 109,16 eur, dňa 16.03.2016 v sume 109,16 eur, dňa 12.04.2016 v sume 109,16 eur, dňa 05.05.2016 v sume 109,16 eur, dňa 07.06.2016 v sume 109,16 eur zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu. Ako bolo vyššie konštatované, subjektívna dvojročná premlčacia doba začala plynúť u každej z týchto splátok samostatne a to v deň zaplattenia tej ktorej splátky. Žaloba bola súdu doručená dňa 16.04.2018, preto pri všetkých splátkach zaplattených pred 16.04.2016 uplynula ku dňu podania žaloby subjektívna dvojročná premlčacia doba. Nepremľčanými splátkami tak sú len splátky zaplattené žalobcom dňa 5.5.2016 v sume 109,16 eur a dňa 27.6.2016 v sume 109,16 eur, v ktorej časti súd žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 218,32 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

69. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

70. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

71. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

72. Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v uplatnenej výške 5 % ročne avšak len z priznanej sumy 218,332 eur od 11.04.2018 do zaplatenia a to z dôvodu, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy bola žalovanému doručená dňa 05.04.2018, žalobca v nej určil žalovanému lehotu na plnenie do 10.04.2018, žalovaný dlžnú sumu v uvedenej lehote žalobcovi nezaplatil, preto sa nasledujúcim dňom t.j. dňa 11.04.2018 dostal do omeškania. Súd mal preukázanú výšku úrokovej sadzby ku dňu omeškania 11.04.2018, ktorá bola vo výške 0,00 % zverejnená na webovej stránke www.nbs.sk, t. j. 0,00 % + 5 bodov spolu výška 5,00 % ročne. Súd preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 218,32 eur od 11.04.2018 do zaplatenia a vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

73. Podľa § 255 ods. 2 CSP Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

74. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

75. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa pomeru úspechu v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP, keď žalobcovi bola zo sumy 1.209,72 eur priznaná suma 218,32 eur, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 18 % a hrubý úspech žalovaného 82 %, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 64 % (82 % - 18 %), čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 64 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.